

Europese consumentenorganisatie wil aanpassing nanodefinitie in Cosmeticaverordening

De herziening van de cosmeticaregelgeving van eind 2009 ([Verordening \(EC\) 1223/2009](#)) omvat het gebruik van nanomaterialen in cosmetica. Hierin is ook een definitie van nanomaterialen opgenomen. Deze stemt echter niet (meer) overeen met de definitie voor een nanomateriaal, zoals gepubliceerd in de Aanbeveling voor de definitie van een nanomateriaal ([Aanbeveling 2011/696/EU](#)). De Europese Commissie wil de definitie in de Cosmeticaverordening nu aanpassen aan de definitie uit de Aanbeveling. Deze aangepaste definitie zou dan gereed moeten zijn in juli 2013, tegelijk met het van kracht worden van de nano-specifieke vereisten van de Cosmeticaverordening.

De [Europese Consumenten Organisatie BEUC](#) heeft onlangs een standpunt geformuleerd naar aanleiding van deze ontwikkelingen. BEUC benoemt een aantal aspecten die volgens hen in een dergelijke definitie thuishoren om de consument optimaal te beschermen tegen de onbekende gevaren van nanodeeltjes in cosmetische producten. Het gaat om de volgende elementen:

het betreft alle materialen waarin meer dan 0,15% van het aantal deeltjes aanwezig is in de nanoschaal;

bijproducten die niet met opzet zijn geproduceerd, maar wel op nanoschaal aanwezig zijn, worden meegenomen;

oplosbare nanodeeltjes en nanostructuren worden meegenomen, als deze specifiek zijn ontworpen om ingekapselde stoffen te vervoeren en vrij te laten komen in de systemische circulatie;

speciale nanodeeltjes die kleiner zijn dan 1 nanometer, zoals fullerenen, worden meegenomen;

een nieuw criterium voor het volumespecifieke oppervlakte moet worden toegevoegd, omdat de deeltjesgrootteverdeling alleen niet voldoende is om informatie over oppervlakte te geven die gerelateerd is aan de reactiviteit van de deeltjes.

RIVM/KIR overweging: De Europese aanbeveling voor de definitie van nanomaterialen is zeer algemeen opgesteld. De definitie dient voor verschillende wettelijke kaders nog te worden ingevuld door het opstellen van specifieke eisen ([zie in deze signaleringsbrief](#)). Dit speelt nu onder meer voor cosmetica. DG SANCO (Directoraat Generaal Gezondheid en Consumenten – Santé et Consommateurs) heeft een werkgroep ingesteld met vertegenwoordigers van alle stakeholders (industrie, EU-lidstaten, consumentenorganisaties en Europese Commissie) om de definitie in de Cosmeticaverordening verder te specificeren. BEUC neemt ook deel aan deze werkgroep. De belangrijkste aanpassing die BEUC voorstelt is de verlaging van de grens van het aantal deeltjes om materiaal het 'nano'-stempel te geven. BEUC wil deze grens van 50% (zoals opgenomen in de Aanbeveling) naar 0,15% verlagen voor ingrediënten in cosmetica. Op deze manier wil BEUC meer consumenten beschermen.

De DG SANCO werkgroep bediscussieert op dit moment een verlaging van 50% naar 10%.

Volgens het RIVM zijn er twee redeneringen mogelijk om af te wijken van de 50%:

- 1) verbetering van het inzicht in de risico's van het gebruik van cosmetica die nanomaterialen bevatten of verbetering van de bescherming van de consument;

- 2) verbetering van de traceerbaarheid (beschikbaarheid van informatie) en transparantie ('recht op informatie') voor de consument en ten behoeve van (handhaving) van regelgeving.

De aanbeveling voor de definitie van nanomaterialen van de EC geeft echter geen basis voor het verlagen van het percentage met de argumentatie van traceerbaarheid of transparantie.

Een verlaging van de drempelwaarde, naar 10 % of naar de door BEUC voorgestelde grens van 0,15%, betekent dat meer cosmeticaproducten als 'nano' worden geïdentificeerd. Hoewel dit gepaard gaat met een toename aan beschikbare informatie over cosmetica die nanomaterialen bevatten, kan er niet gesproken worden over een betere bescherming van de consument bij een lager percentage. Het percentage van het aantal nanodeeltjes (50%, 10% of 0,15%) zegt nl. niets over het risico van het cosmetische product waar het nanomateriaal als ingrediënt in verwerkt is.

Een afwijking van het percentage van 50% kan leiden tot discrepantie tussen de wetgevende kaders (bv. voeding en cosmetica) en daarmee verwarring bij de consument en stakeholders veroorzaken. Het RIVM ziet om de hierboven genoemde redenen op dit moment geen aanleiding om van het percentage van 50 % af te wijken.